

Beste Genodigden, Beste Jan,

Ghislain vroeg mij een paar maanden geleden of ik als schepen van cultuur een woordje wou zeggen op jouw intronisatie. Na alles wat jij al voor de cultuur en de gemeenschap in Hoeilaart gedaan hebt, kon ik dat niet weigeren. Na alle parels, gouden Pien's en andere prijzen die je al individueel of met één van jouw vele verenigingen mocht ontvangen is deze huldiging toch nog een stapje hoger, een erkenning die jij zeker en vast verdient en die jou met de nodige grandeur mag overhandigd worden.

Ghislain vroeg mij dan een paar weken geleden om het kort en bondig te houden vandaag. Spijtig, ik had net een scenario klaar met enkele massascenes, met een paar honderd dorpsgenoten, in een bedrijf of twintig om het leven van Jan Van Assche toe te lichten.

Want daar kent het grote publiek Jan natuurlijk van, de grote spektakels zoals 800 jaar Hoeilaart, de 7 sleutels of Felix de musical. Over die laatste gaan we straks ongetwijfeld nog meer horen. Daarnaast is Jan natuurlijk ook al jaren begaan met het hele cultuur- en gemeenschapsleven in Hoeilaart. In vele dingen die hier op het podium de revue passeren heeft hij een hand. Ook voor kleinere initiatieven zoals bijvoorbeeld de jaarlijkse Toast literair, smijt Jan zich en zorgt hij ervoor dat ze even kwaliteitsvol en professioneel gebracht worden, of het nu voor 30 of 3000 mensen is.

De laatste jaren leeft Jan zich uit als regisseur bij de Koninklijke Toneelkring De Jonge Druivelaar. Hij heeft daar een prachtig team van mensen om zich heen. Jan verdient het om ridder te worden, maar zij hebben ervoor gezorgd dat het ook effectief gebeurt vandaag.

Jan, jij organiseert zoveel, zet zoveel in beweging dat het haast onmogelijk is om overal bij te kunnen zijn of om maar aan een oplisting te durven beginnen. Toch zijn er een aantal dingen die altijd terugkomen. Naast kwaliteitsvol zijn er nog twee eigenschappen die voor mij een rode draad zijn bij jouw producties: ze zijn memorabel en zorgen voor verbondenheid. Ik kan dat best toelichten met een kleine anekdote:

Mijn eerste deelname aan één van jouw werken was bij de 7 sleutels. Het hele netwerk van de vrije sint-clemensschool werd aangestoken en zo kwam via juf Sylvie de vraag aan enkele scoutsleiders, waaronder ik, om één van de hoofdrolspeelsters met een koord vanop een stelling op het koor van de kerk naar beneden te laten dalen. Een week met enkele kameraden in de kerk de aap mogen uithangen, als jonge scoutsleider was dat memorabel.

Tussen de opvoeringen door moest elke vooraanstaand productielid minstens 1 keer langs dat touw naar beneden. Een 'once in a lifetime opportunity' zoals dat heet, dat moest je meegemaakt hebben. Telkens ik nu naar het koor in de kerk kijk Jan, zie ik jou daar nog bengelen.

Hoe ver de verbondenheid rijkt na zo'n totaalspektakel wil ik je illustreren met volgend voorbeeld. Enkele jaren geleden werd ik door een collega op een feest voorgesteld aan een jongedame. 'Zij komt ook van Hoeilaart', zei hij. Zij kwam mij bekend voor, maar ik kon niet plaatsen van waar ik haar kende en het was even een eerder ongemakkelijk moment, want zij had mij nog nooit gezien, zei ze. Tot enkele maanden terug bij het opruimen van de DVD's ik mijn kinderen enkele scene's uit de 7 sleutels liet zien. Altijd leuk om 20 jaar na datum mensen proberen te herkennen. En daar kwam ze plots in beeld. Charlotte was haar naam, heb ik via de aftiteling kunnen zien. Ik heb mij kunnen verontschuldigen en de leuke herinneringen kwamen terug boven. Ik was niet langer een vreemde. En zo zijn er ongetwijfeld honderden verhalen van mensen die ooit meegedaan hebben aan één van jouw producties en die daar nu met een warm gevoel aan terugdenken of nog steeds samen over praten.

Je weet dat wanneer Jan jou vraagt een engagement aan te gaan het kwaliteitsvol, memorabel en verbindend wordt en net daarom verdient hij het volgens mij om 'ridder van het gulden masker' te zijn.

Proficiat!

Pieter Muyltermans